

PENGAR.

NOVELL
af ERNST AHLGREN.

(Forts. fr. föreg. nr.)

mina. Det har varit en riktig lisa i dag.
Han gjorde blott en försmädlig min, som undgick frun.
—Men hvad tror du Richard säger om det?— återtog hon.
—Hvem frägar efter sådana griller tror du. En studentpojke... puh... han minner bli krz ett halft tjug sängr innan han får så han kan gifta sig.
—Men kära du, hvad se de på tosen? Jag går så långt att hon är riktigt ful.
—Ful kan man väl aldrig kalla henne och dessutom har hon tycke med sig—den der frakheten, ser du. Det är som vakker vinterfrukt.
—Sådana påhitt! Men jag undrar hvad hon finner på der uppe. Inte kunde hon gå och lägga sig så här dags, jag har rätt lust att se efter.
Fruen gick, och det dröjde ej länge innan hon återkom.
—Hon gråter så förskräckligt, så att jag kan inte få ett ord ur henne, men ligger, det gör hon då.
Fruen satte lampan, som hon höll i handen, ifrån sig på ett bord.
—Det är alldeles okärligt att taga till sig på det sättet för en småsak— återtog hon.
Det fans sorg, som fru Berg kunde förstå, men det fans också sådana, som lågo utom hennes horisont. Till de förra hörde sjukdomar och dödsfall inom familjen, liksom tjuvar, eldsåva eller en vidbränd stek. Men en sorg sådan som Selmas var henne absolut ofattlig.
—Jag tror jag skall gå upp och tala med henne—sade kyrkoherden tvekan.
Det gjorde honom så ondt nu. Selma grät. Hans raska, dukliga Selma—Jag går med—sade fru med glad beslutshet. Hon väntade sig ett litet sensationstycke.
—Nej, bli du här, jag går helst ensam—svarade kyrkoherden. Det fans en antipati mellan Selma och fastfrun, hvilken gjorde dem in halstarriga.
Han tog lampan och gick upp till den lilla vindskammaren, stökade litet vid bordet och såg så bort åt soffan. Selma hade vänt sig mot väggen och dragit täcket öfver hufvudet. Hon ämnade synbarligen inbilla honom att hon sof. Han gick fram och hade sin hand på hennes skuldra. Hon skälde under återhållna snyftningar, men det hördes teke ett ljud.
—Han kände sig rörd just deraf, att hon sökte beheraka sig.
—Barn—sade han—du förstår inte att jag vill dig väl.
Det var för mycket. Hans vänlighet gjorde det enda svårare, och han hörde en halfvård snyftning.
—Gråt ut—sade han—det skall lösa sig.
Hon bet troligtvis i täcket, ty hon blef stilla och tyst med ens.
—Det känns tungt nu—sade han sakta—det gör så alltid, när våra illusioner ramla. Tror du icke att jag känt det, afven jag? Men ju nyktrare vi låsa oss att se på lifvet, dess bättre för oss.
—Jag försöker att göra det—kom det afbrutet och tonlöst.
—Det vet jag. Jag vet, att du vill vara förståndig. Men ännu har du mycket att lära. Och tro mig, den som med ödmjukt sinne säger: Herre, ske din vilje, han vandrar sin värld lättast igenom. Kom ihåg, att det är han som styr och att du är i hans hand.
—Jag kan vara lika olycklig för det.
—Det är oögladliga ord.
—Jag menar, att han styr för oss alla—kom det under täcket—han styr för de allra olyckligaste med afven för dem som allra vet att annat än sorg och elände. Så det är ingen tröst.
—Barn, hvad är det för ord!—sade han strängt.
—Jo, det hindrar ju inte att jag skulle kunna känna det värre ju längre jag lever. Hvarför inte jag så väl som alla andra?
—Hvad? Hvilket?
—Pengarne, pengarne!—att ta be-lädd.
—Hur kan du prata så? Jag ger dig dem gerna.
—Nej, det är inte synd—sade hon med ett djupt andetag, krampaktigt som en snyftning.
Så gick han.
IV.
Patron Kristersons far hade varit djurläkare, och hans praktik hade satt honom i stånd att spara ihop en liten förmögenhet åt sonen. Denne hade icke lust för boken, därför blef han landbrukare. Han hade en seg ihårdighet, en viss portion affärslysthet samt dri-

vet mildrande draget i hans karakter. Den lilla dispyten tycktes ha gjort henne god, fast hans tröstegrunder emnat henne oberörd. Snyftningarne kommo endast som dyningar efter en storm.
—Som tröst hade jag tänkt bereda dig en liten öfverraskning sade han med ett slugt leende—är du inte nyfiken?
En långdragen snyftning var hennes enda svar.
—Du är ju annars så glad—att pengarna se här!
Han väntade att få se ett par förgråna ögon titta fram, men täcket låg orörligt.
—Nu behöver jag inga pengar.
—Men en hundrakrousedel...
Meningen hann ej fullbordas förr än hon satt upp i sängen, blinkande mot ljuset med sina rödkantade ögon.
Det låg verkligen en sedel på täcket.
—Ja hvad skall jag nu med den?— utbrast hon och lutade pannan mot väggen.
—Det måste du naturligtvis sjelf fin-ders ut.
—Skulle jag få göra med den hvad jag vill?
—Förstå!
Hon vände sig icke om, men det märktes tydligt att fästningen ämnade kapitulera.
—Skulle jag inte alla göra reda för den?
—Nej.
Han betraktade med ett leende den hvita natttröjryggen och en gul flata, som lik en lejonsvans hängde ned öfver. Ännu betänkte hon sig. Måhända misstänkte hon en snara. Han åstade tyckte om henne för det.
—Om du så kastade den på vägen, skulle jag inte bry mig om det—återtog han—jag vill bara visa dig att jag inte vill vara snål och hård.
Det kom något af naturligt vekhet i hans röst.
—Vet faster om det?
Hon vände sig om och såg på sned öfver sin axel.
—Nej.
Han kunde knapt låta bli att skrat-ta. Hon var försiktig som en bondad-vokat.
—Jaså—sade hon och vände sig rätt på soffan—ja, nog vill jag gerna ha pengan, men inte kan jag bli glad gerna för det, så är det det farbror menar så...
Nu skattade han verkligen.
Hon såg på honom helt allvarsam, något förmärad.
—Du behöver bara säga—tack far-bror—sade han—att allt hvad jag begär.
—Ja tack skall farbror ha, men det är ju rysligt mycket pengar—Hon räcke-te honom släppt sin ena hand och affa-ren var uppgjord.
—Du kommer nog att hanstas med mer än det i dina dar: du tycks ha föd-fen!
—Ja, det tror jag då visst—sade hon med öfvertygelse—ty utan det blir det strunt med allthop, det har jag sagt pappa så många gånger. Men han har kört alldeles för galet fast, han kan aldrig komma loss igen.
—God natt med dig, mitt barn—sade kyrkoherden i det han tog henne med båda händer om det purriga hufvudet och kysste henne. Deretter vände han sig för att gå.
Då kom det med ens öfver henne en vidskeplig fasa. Hon såg på se-deln: den största summan hon någonsin egt. Var det icke blodspenningar! Hvad hade hon sagt? Någoting inom sig sjelf... Sin egen smärta—och för-penningar!... Hon tänkte på Judas.
—Farbror!—ropade hon, just som han ville taga lampan. Det låg nästan ångestfullt.
Då han såg sig om, sträckte hon bå-da armarna emot honom, som efter ett skydd, eller som för att bedja om till-gift för något.
Han gick fram till henne och satte sig på soffkanten.
—Häll af mig. Bara en liten, liten smula. Ah—jag är så ledsen!—Hon slog armarna kring hans hals.
Han satt kvar ett ögonblick och lät henne trycka sitt förgråna ansigte mot prestrockens kläde. Men han kände ingen ånger, tog icke sedeln tillbaka. Han hade ju handlat ädelmodigt, frikostigt, och hans samvete var lugnt.
—Kr det synd, är det synd?—utropa-de hon lidelsefullt.
—Hvad? Hvilket?
—Pengarne, pengarne!—att ta be-lädd.
—Hur kan du prata så? Jag ger dig dem gerna.
—Nej, det är inte synd—sade hon med ett djupt andetag, krampaktigt som en snyftning.
Så gick han.
IV.
Patron Kristersons far hade varit djurläkare, och hans praktik hade satt honom i stånd att spara ihop en liten förmögenhet åt sonen. Denne hade icke lust för boken, därför blef han landbrukare. Han hade en seg ihårdighet, en viss portion affärslysthet samt dri-

stighet och tur för resan.
Fadern behöfde vara snål för att kunna skrapa ihop förmögenheten. Son-en fick derigenom känna trycket af "nappa omständigheter och lärde sig oppsakta penningen, emedan han fick sakna den. Gubbens förmaningar följö derför i god jord och togo växt i en enda sträfvan; penningen. Ty den var ju nyckeln till allt det andra.
Patronens ungdomår hade förlutit under rastlos verksamhet. På hästhand-del, brånvin och slagtoax hade han kommit sig upp i världen, men hade nu för länge sedan slutat upp både med hästkönmeren och brännerieraffa-ren, ty rörelsekapitalet var mer antill-räckligt, och han var en dugglig jord-brukare.
På giftermål hade han ofta tänkt, men han hade föresatt sig att hundra tusen kronor skulle vara det minsta hans rikörade fingre fora med i boet, och då han just hade...
Med ett rödglänsande ansigte och sina små pilgröna, så hade arttagor-skorna strukt hans näsa förbi. Men han hade aldrig känt någon hjärtesorg för det. Det var ju ära som det var. I den stråfsamma tiden hade han fört sig sjelf, och nu—då han kunde taga sig goda dagar—saknade han ännu mindre en hustru. Hvad de hundra tu-sen beträffar, brydde han sig icke om dem längre.
Någon egentlig skolunderbyggnad hade han aldrig fått, ty när han icke ville gå studievägen, ansåg fadern det öfverfödigt att kasta ut pengar på nå- gon undervisning. Men han hade läst en hel del romaner och följelingslitera-tur samt följde i sitt "Allehanda" med dagens händelser, hvarför han hade ord för att vara en af ortens mera bildade landbrukare. I kamratkretsen, var han grofkonig, i damällskap, den per-sonifierade beselvenheten, och när han läste, fordrade han absolut "en poetisk uppfattning af lifvet", d. v. s. mycken kärlek, qvintlig "lufhet" (han älskade ordet), smäktande misser i hvita klädningar, förfärliga bofvar, ett och annat mord för att göra det hela "spän-nande", samt—naturligtvis—ett par gif-termaal i slutet, ty dygden fordrar ju sin belöning, om det annars fins mo-ral i boken.
Engelska romaner tyckte han bäst om, helst sådana som voro skrifna af damer. De franska afskydde han för deras osedlighets skull. Det talade han gerna om i damällskap: det gjorde så god verkan.
Ibland, när han låg på sin soffa och läste, kunde det hända att han fann boken så rörande, att han måste torke sig i ögonen ett tag. Han berättade det efteråt som bevis på sitt varma hjärta, och med en klipsk ryckning i ögonvrån brukade han då observera hur uppmärksamt somliga af damerna hör-de på, nästan smittade af hans rörelse. Jo, ju penningen är en makt! Men det brådskade inte.
Så trädde han Selma.
Det var mot slutet af förra vintern. Kyrkoherden och han sutto i prestgär-dens salong och språkade smått vid ett glas punch. Man hade just tändt lamporna. Men ingen hade nämt ett ord om att det fans en ung flicka i huset, och han blef så öfverraskad när hon öppnade dörren och kom in, blos-sande röd och varm, med ett par skrid-skor värdsloft kastade öfver armen, så att de skramlade för hvarvt steg hon gick. Häret var hoptofvad af värmen, klädningstilvet draget i olag af den häftiga rörelsen, och hon måste blika mot ljuset för att kunna se. Så kom hon fram i lampen och räckte honom handen med en slynkigt nigning, i det kyrkoherden presenterade henne med det skämsamma tillägget att hon kommit dit för att få en smula skick på sig, hvilket hon kunde be-höfva.
Hon bara skattade och syntes icke alls förlagen öfver att patronen så länge höll hennes hand, der alla pulsar buldade af värme och lifskraft.
—Det var raskt, det var raskt—sade han och visste knapt hvad han sade.
Men han log och hon log, och det var, som om han blifvit yr i hufvudet och ung på nytt. Och hennes kläder hade vinterns kalla luft in med sig, och hennes läppar lysto varma och röda. Han visste icke hvad som kom åt ho-nom; han kunde sprungit upp och tagit henne i famn, bara af glädje öfver att hon var så hurtig och ung.
Det var på detta patronen tänkte, me-dan han i sin beqväma vagn rullade framåt landsvägen, stadd på friarefärd. Men hela tiden hade han vstet ikr varit enig med sig sjelf. Emellanåt ha-de han hykrat till och betraktat det hela som ett infall, en nyck. Och det reste han till prästgården, för att på stället öfvertaga sig om att hon var-hvad alla människor sade—en ful sic-ka. Men hvarje gång han såg henne upprepar samma historia. Han visste ju nog kalla henne ful, men omöf-figt ta ögonen ifrån henne. Det fans ej en rörelse af denna kropp eller ett tonfall i denna röst, som icke fortjuste honom, det måtte nu kallas ful eller vackert.

FRITT LAND

hvarest
Jordbruk betalar sig.

CANADA PACIFIC JERNVÄGEN

har utmärkt land till salu i de bästa trakter af Canadas Nordvest.
PRISERNA ÄRO LÅGA OCH BETALNINGSTIDEN 10 ÅR.

För att förenkla betalningssystemet har bolaget antagit följande plan:
Köpeskillingen jemte 10 Års ränta sammanlaggas, hvarpå summan delas i 10 lika stora delar, så att hvarje del utgör ett års afbetalning på en bestämd dag. Fullgöres ej betalningen å denna dag, räknas naturligtvis ränta för den tid, som förlöper, innan betalningen göres. För att underlätta de årliga afbetalningarne ställas dessa efter årets skörd.

OBS! Om ni ej är i tillfälle att köpa land så skriv efter våra pamfletter och böcker som visa eder huru man försäkras sig om ett HOMESTEAD af 160 acres (129 tunnland).

L. A. HAMILTON,
C. P. R. Land Commissioner.
—Skandinaviska bref besvaras på samma språk.

CONFEDERATION

HEAD OFFICE, TORONTO. Life Association.

Vår flyaste polis innehåller inga bindande bestämmelser om bostad, resor och yrke. Liberala vilkor. Låga premier. Tontinplan. Andel i vinsten. Lång trist med premierna.

HON. SIR W. P. HOWLAND, PRESIDENT
W. C. MACDONALD, Auktuarie
J. K. MACDONALD, Direktör

Hus för salu och uthyrning.

Bolaget äger flera små hus på Alexander, Patrik, Logan och Ross gatorna. Köpe-vilkor ytterst fördelaktiga. En liten del vid köpet och resten i månatiska afbetalningar. Förfrågningar göras på kontoret.

467 Main Street, Winnipeg.

CHAS. E. KERR, Kassör.
D. McONALD, Inspektör.

C. P. R. Manitoba-North West-BANAN.

Tåg-Tidtabell, Winnipegs station.

Montreal, Toronto, New York Afg. Ankl. & Ost. Dagligen (utom Tisdag) 15,35	Reguliera passageraravgif afgränsad mot VESTER: Från Winnipeg kl. 2.55 på tisdagar, tisdagar och lördagar till 100 ago l. Prairie, Minnedosa och mellanliggande platser
Montreal, Toronto, New York do do 12,40	Blandade tåg afgif från Minnedosa vid passageraravgif aukoms, såsom härunder utvisas.
Portage la Prairie, Brandon, Vancouver & vest, dagligen 17,10 11,35	Mot OSTER: Från Minnedosa och mellanliggande platser, på månd., onsd. och fredags. Blandade tåg ankunna till Minnedosa, såsom härunder utvisas.
Gretna, St Paul, Chicago, dagligen 14,20 13,25	
Emerson do do 8,00 7,55	
West Selkirk, Tisd., Tors., Lörd. 10,30	
Stonevall do do 13,10 19,00	
Morden, Deloraine & mellanl. stationer Tisd., Tor., Lörd. 10,90	
Glenboro, Souris, Melita, Estevan do do 17,30	
Prince Albert, Månd & Fred 17,10	
do do Tisd & Fred 17,30	
Lethbridge, Lörd, Månd, Torsd 17,10	
do do Månd, Onsd, Lörd 17,30	
Edmonton do do Tisd, Lörd 17,10	
do do Torsd, Lörd 17,30	
Macleod do do Månd, Torsd 17,10	
do do Fred och Måndag 17,30	

R. KERR.

50 YEARS' EXPERIENCE.

PATENTS

TRADE MARKS, DESIGNS, & COPYRIGHTS

Anyone sending a sketch or description may quickly ascertain, free, whether an invention is probably patentable. Communications strictly confidential. Office agents for securing patents in America. We have a Washington office. Patents taken through Munn & Co. receive special notice in the

SCIENTIFIC AMERICAN, beautifully illustrated, largest circulation of any scientific journal, weekly, forms \$10 a year; 6 for \$50 in advance. Specimen copies sent FREE. Address

MUNN & CO., 361 Broadway, New York.

Winnipegs Torgerpriser.

Hyete, Bästa "Hard" 66c pr b	
Mjöli:	
Best patents, pr 100 lb \$2.20-2.45	
Bakers prima " 2.10-2.25	
do sekunda " 1.75-1.80	
XXXX " 1.10	
Hafre, pr bushel " \$0.16-0.22	
Korn, Malt " 23c-25c	
Feed " 20c-24c	
Hafremjöli, rolled 80 lbs säckar \$1.80	
Linfri " pr b. 45c-20c	
Smör, (mejeri) " 22c-23c	
liten efterfrågan.	
Hö, pr ton " \$2.00-3.00	
i Balar " \$5.00	

SAKER,

som bibehålla sitt höga anse-ende af förträfflig, aldrig undergående någon ändring ut, om till det bättre, måste blingder blifva uppskattade.

Detta är orsaken hvarför vi sälja så många af

E. B. EDDY'S Tandstickor "Canada"

Forts.